

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobkyň: *a) H.K., bytem ..., b) J.M., bytem ..., c) MUDr. M.P., bytem ... a d) M.V., bytem ..., všechny zastoupeny JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2*, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: *I) L.B., bytem ..., a II) D.M., bytem ..., oba zastoupeni JUDr. Nadjou Clare Hrušovskou, advokátkou se sídlem Pod Jezerem 2, Plzeň, a III) JUDr. N.C.H., bytem ..., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, čj. RR/2612/16,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Stavební úřad I. vydal podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření

a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 503/2006 Sb.*“), rozhodnutí o umístění stavby „**Bytový dům – Plzeň, Křimice**“ na pozemcích parc. č. x, x, x, x a x v k.ú. Křimice a *II.* stanovil podmínky pro umístění stavby a zpracování projektové dokumentace ke stavebnímu povolení [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. SZ MMP/033493/15/JIR, čj. MMP/025783/16, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. ZN/289/RR/16, čj. RR/2612/16].

Žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby jsou D.M., JUDr. N.C.H. a L.B. (= osoby zúčastněné na řízení).

Žalobkyně *a)* H.K. je v k.ú. Křimice vlastníkem rodinného domu č.p. x na pozemku parc. č. x a pozemků č. parc. x a parc. č. x. Žalobkyně *b)* J.M. je v k.ú. Křimice vlastníkem rodinného domu č.p. x na pozemku parc. č. x a pozemků parc. č. x, parc. č. x (s garáží), parc. č. x a parc. č. x (s další garáží). Žalobkyně *c)* MUDr. M.P. je v k.ú. Křimice vlastníkem rodinného domu č.p. x na pozemku parc. č. x a pozemků parc. č. x, parc. č. x (se stavbou občanského vybavení) a parc. č. x. Žalobkyně *d)* M.V. je v k.ú. Křimice vlastníkem rodinného domu č.p. x na pozemku parc. č. x a pozemků parc. č. x (se zemědělskou stavbou), parc. č. x a parc. č. x. Pozemky žalobkyň *b)* a *c)* mají s pozemky, na nichž se umísťuje předmětná stavba, společnou hranici. Pozemky žalobkyň *a)* a *d)* jsou od pozemků, na nichž se umísťuje předmětná stavba, odděleny Vochovskou ulicí.

Požadavky na vymezení pozemků a umísťování staveb na nich jsou upraveny vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“).

II. Předcházející řízení

Průběh předmětného územního řízení je rekapitulován v rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. SZ MMP/033493/15/JIR, čj. MMP/025783/16, a v žalobou napadeném rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. ZN/289/RR/16, čj. RR/2612/16.

Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. SZ MMP/033493/15/JIR, čj. MMP/025783/16, Magistrát města Plzně *I.* vydal podle § 79 a 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby „**Bytový dům – Plzeň, Křimice**“ na pozemcích parc. č. x, x, x, x a x v k.ú. Křimice a *II.* stanovil podmínky pro umístění stavby a zpracování projektové dokumentace ke stavebnímu povolení.

Proti tomuto rozhodnutí o umístění stavby se odvolali žalobkyně *a)* až *d)* a M.J. a Z.J. Odvolání žalobkyň *a)* H.K. je datováno dne 14. 4. 2016 a došlo správnímu orgánu téhož dne. Odvolání žalobkyň *b)* J.M. je datováno dne 24. 4. 2016 a došlo správnímu orgánu dne 25. 4. 2016. Odvolání žalobkyň *c)* MUDr. M.P. je datováno dne 11. 4. 2016 a došlo správnímu orgánu dne 15. 4. 2016. Odvolání žalobkyň *d)* M.V. je datováno dne 12. 4. 2016 a došlo správnímu orgánu dne 13. 4. 2016. K odvoláním se vyjádřil zástupce žadatelů (podání je datováno dne 16. 5. 2016 a došlo správnímu orgánu téhož dne).

Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. ZN/289/RR/16, čj. RR/2612/16, Krajský úřad Plzeňského kraje podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 31. 3. 2016, čj. MMP/025783/16, potvrdil.

III. Žalobní body

V části *1)* žaloby („*Umístovaná stavba nerespektuje charakter a strukturu okolní zástavby a požadavky zachování hodnoty území*“) žalobkyně namítají, že umístovaná novostavba bytového domu je s ohledem na charakter okolní zástavby rodinných domů objemným a (výškově, délkově i hmotově) naddimenzovaným domem, nerespektujícím prostorové, objemové ani výškové charakteristiky stávající zástavby rodinných domů a její umístění tak nemůže být přípustné. Stavba podstatným způsobem mění stávající hmotovou a urbanistickou strukturu. Mezi objekty rodinných domů má být umístěna stavba bytového domu, která svou délkou, výškou, zastavěnou plochou i svým objemem několikanásobně přesahuje parametry okolní zástavby. V daném místě se jedná o rozvolněnou zástavbu, která je tvořena převážně rodinnými domy, včetně nejbližších rodinných domů žalobkyň. Tato zástavba určuje charakter prostředí, který musí nově umístované stavby respektovat, aby nedošlo ke zhoršení kvality prostředí a hodnoty území. Navrhovaná stavba toto zásadním způsobem narušuje. V zástavbě rodinných domů má být umístěna objemná stavba bytového domu, která svou výškou a značnou zastavěnou plochou vkládá do daného urbanistického celku cizí prvek. Kombinace velké zastavěné plochy, délky a výšky převyšující okolní rodinné domy působí i objem stavby nadměrný a naddimenzovaný oproti okolní zástavbě. Nelze přitom umístit stavbu, která z hlediska svých parametrů podstatně přesahuje stávající zástavbu, ačkoli je naopak situována do místa, kde by tomu mělo být (z hlediska stávající struktury daného urbanistického celku) naopak. Umístěním navrhované stavby bytového domu by došlo k narušení stávající struktury zástavby a k jejímu nežádoucímu zahuštění a její realizace by v daném urbanistickém celku rodinných domů působila rušivě a nepatřičně. Navrhované urbanistické a architektonické řešení stavby způsobuje rozpor s výše uvedenými požadavky vyhlášky, neboť nerespektuje stávající urbanistický a architektonický charakter zástavby. Stavební úřad ani žalovaný přitom neučinili to, co učinit měli, tj. porovnat stávající charakter zástavby, zejména s ohledem na objem, zastavěnou plochu a výšku objektů, které jí tvoří, na straně jedné a navrhovaného bytového domu na straně druhé. Je třeba připomenout, že při umístování stavby do stávající zástavby je - a to s ohledem na požadavky výše uvedených právních předpisů - nezbytné, aby stavební úřad zhodnotil stávající parametry území, vytvářené právě jeho stávající zástavbou. Uvedené potom musí porovnat s tím, jakým způsobem nově umístovaná stavba toto respektuje či nerespektuje. Je-li umístěna stavba, která se vymyká charakteru dané lokality a narušuje jej, je toto důvodem pro zrušení takového rozhodnutí (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze čj. 11 Ca 339/2009-69).

Vzhledem k tomu, že umístovaná stavba narušuje zejména urbanisticko - architektonické charakteristiky daného území a nerespektuje charakter a strukturu jeho stávající zástavby, je územní rozhodnutí vydáno v rozporu s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a § 90 písm. b) a c) stavebního zákona, jakož též v rozporu s § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu; tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své.

V části *2)* žaloby („*Stavba nesplňuje požadavky na zachování pohody bydlení a kvality prostředí*“) žalobkyně poukazují na to, že umístovanou stavbou dojde též k výraznému

zásahu do daného území a ke změně dosavadního komfortu bydlení. Umístění stavby o navrhované výšce a hmotě do prostoru v současné době nikoli zastavěného naruší pohodu bydlení a způsobí zhoršení životních podmínek žalobkyň. Pohoda bydlení je definovaná jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení (viz rozsudek Nejvyššího soudu čj. 2 As 44/2005-116). Většina z v tomto rozsudku uvedených složek je umísťovanou stavbou - negativně – dotčena. Umístěním předmětné stavby dojde k navýšení hlukové a emisní zátěže (pohyb osob bydlících ve stavbě a jejich návštěvníků a jejich automobilů, včetně jejich rozjíždění a zastavování, bude působit negativní vlivy zejména této vyvolané dopravy - hluk, znečišťující látky v ovzduší, prašnost ad., a to v přímé blízkosti nemovitostí žalobkyň), k úbytku zeleně (vzhledem k zastavěné ploše záměru a souvisejícím zpevněným plochám), zhoršení světelných podmínek v domech a na pozemcích žalobkyň (zhoršení osvětlení a oslunění nemovitostí žalobkyň) ad. Umístěním navrhované, vysoké a objemné a na dané místo kapacitní stavby bude působit nepřipustné narušení pohody bydlení ve v domech žalobkyň a stavbu tedy nebylo možno umístit. Ve stavbě má být umístěno 28 parkovacích stání [z toho 11 u hranic s pozemky p. č. x - žalobkyně 2) - a p. č. x a x - žalobkyně 3)], včetně jednoho výjezdu do ulice Vochovská situovaného v blízkosti nemovitostí žalobkyně 3); vjezd a výjezd automobilů tak bude působit výše uvedenými negativními vlivy na tyto a další nemovitosti žalobkyň, a to i přímo pod okny ordinace (objekt) na pozemku p. č. x, což by mělo přímý negativní vliv nejen na nerušené užívání pozemků (zahrad) a pohodu bydlení v domech žalobkyň, ale i na podnikání žalobkyně 3) v uvedeném objektu provozované. Ačkoli se v případě těchto námitek jedná o jedny ze stěžejních týkajících se nemožnosti umístění stavby o navrhované výšce a hmotě (objemu), stavební úřad ani žalovaný se jimi v zásadě řádně nezabývali, zejména se nezabývali souhrnem těchto činitelů a vlivů ve vzájemných souvislostech ve vztahu ke konkrétním stávajícím poměrům a charakteru místa, do něhož má být stavba situována.

Stavba je tak navržena v rozporu s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a § 76 odst. 2 a § 90 písm. c) stavebního zákona a rozhodnutí o jejím umístění je též vydáno v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu; tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své.

Část 3) žaloby („*Stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací*“) se skládá ze dvou bodů.

V bodě 3/i) žaloby žalobkyně uvádějí, že dle regulativů Územního plánu města Plzně jsou bytové domy v dané ploše přípustné jen doplňkově, přičemž doplňkovými stavbami jsou stavby, které nejsou plošně a významově rozhodující, ale slouží k doplnění hlavní funkce a k vytvoření optimálního funkčního využití.

Těmito požadavky se nezabýval ani stavební úřad, ani žalovaný. Umísťovaná stavba je přitom právě stavbou, která nesplňuje požadavky na doplňkové využití daného území. Jedná se o stavbu, která je oproti okolní zástavbě rodinných domů plošně a významově rozhodující. Kombinace velké zastavěné plochy, délky a výšky převyšující okolní rodinné domy působí i objem stavby zcela nadměrný oproti okolní zástavbě. Jinými slovy stavba „nedoplňuje“ danou zástavbu, ale do zástavby rodinných domů vnáší cizorodý prvek (bytový dům), který bude

plošným i urbanistickým „hegemone“. Stejně tak se nejedná o stavbu, která by sloužila k doplnění hlavní funkce a k vytvoření optimálního funkčního využití. Území, do něhož má být stavba umísťována, je tvořeno v převážné míře rodinnými domy - tato zástavba určuje charakter prostředí, který musí nově umísťované stavby respektovat, jinak je narušeno toto optimální funkční využití. Stavba nedoplňuje funkce území o potřebné, ale naopak z hlediska urbanistického území narušuje.

Podle čl. 1 odst. 3 vyhlášky č. 9/1995, o závazných částech Územního plánu města Plzně, při rozhodování v územním a stavebním řízení, popřípadě v řízeních souvisejících, musí být přihlédnuto v územích zastavěných (stabilizovaných) k obecným technickým požadavkům na výstavbu a musí být dbáno podmínek stávajícího zastavění území. Stavba přitom nedbá podmínek stávající zástavby území, které jsou dány stávající zástavbou okolních rodinných domů. Okolní zástavba je tvořena rodinnými domy, které vytvářejí charakter daného území a parametry jeho zástavby (zastavěná plocha, výška apod.). Tento charakter by byl zcela popřen umístěním předmětné stavby, která zcela zásadním způsobem přesahuje jak zastavěnou plochu okolních rodinných domů, tak je i podstatným způsobem převyšuje a přesahuje svým objemem.

Je tedy zřejmé, že se jedná o stavbu, která bude v území plošně i výškově, jakož i významově rozhodující, tedy o stavbu v daném území nepřipustnou. Stavba tedy byla umístěna i v rozporu s § 43 odst. 5, § 76 odst. 2 a § 90 písm. a) a b) stavebního zákona.

V bodě **3/ii)** žaloby žalobkyně uvádějí, že stavební úřad ani žalovaný se v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu s uvedenou námitkou nevypořádali. Z napadeného rozhodnutí není nikterak zřejmé, jak úřad posoudil splnění regulativu umožňujícího umístění bytových domů jen jako doplňkových, stejně tak jak posoudil regulativ umožňující umístění daných staveb jen za podmínky, že nebudou plošně a významově rozhodující. Jestliže úřad neučinil to, co učinit měl, tj. nikterak neporovnal parametry stávající zástavby, zejména s ohledem na jejich objem, zastavěnou plochu a výšku, na straně jedné a navrhovaného bytového domu na straně druhé, tak jeho závěr o souladu umísťované stavby s územním plánem nemůže obstát a je nepřezkoumatelný. Uvedená skutečnost způsobuje vadnost postupu správního orgánu a zároveň nepřezkoumatelnost územního rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 8 Ca 175/2003, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 6 A 143/2001, a ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008). Uvedené má za následek nejen porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v rozhodnutích orgánů obou stupňů absentuje řádné odůvodnění rozhodnutí, ale i rozpor s § 50 odst. 3 a 4 téhož zákona, neboť správní orgán pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (jakož ani nezjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu). Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného je též nutno konstatovat rozpor jeho rozhodnutí s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný - v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení - nepřezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek, jakož ani z úřední povinnosti celkově z hlediska zákonnosti a veřejného zájmu.

Stavba byla umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací; napadené územní rozhodnutí je tak rozporné zejména s § 43 odst. 5 a § 90 písm. a) a b) stavebního zákona,

jakož i v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což mělo být důvodem pro jeho zrušení - tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své, přičemž i jeho rozhodnutí je vydáno v rozporu s § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což je samo o sobě důvodem pro jeho zrušení a nové projednání věci.

Na výše uvedeném žalobkyně setrvaly i v replice ze dne 24. 11. 2016.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

V písemném vyjádření k žalobě Krajský úřad Plzeňského kraje uvedl, že podle jeho názoru z podkladů ve spisovém materiálu jednoznačně vyplývá, že umístěná stavba bytového domu respektuje charakter a strukturu okolní zástavby a požadavky na zachování hodnoty území, je navržena v souladu s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., splňuje požadavky na zachování pohody bydlení a kvality prostředí a je v souladu s územně plánovací dokumentací. Z těchto hledisek bylo umístění stavby bytového domu posouzeno v územním řízení stavebním úřadem v rámci postupu podle § 90 stavebního zákona a také z hlediska námitek, které účastníci řízení včetně žalobkyň v územním řízení uplatnili. Stavební úřad v odůvodnění územního rozhodnutí podrobně uvedl, jak se vypořádal s námitkami účastníků řízení a na základě jakých podkladů; odůvodnění jeho rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a je přezkoumatelné. Žalovaný trvá na tom, že i jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, protože se podrobně zabýval všemi námitkami, které žalobkyně uplatnily v odvolání, a posoudil je na základě podkladů ze spisového materiálu. Žalobní námitky považuje žalovaný za nedůvodné a trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Navrhuje proto, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Osoby zúčastněné na řízení namítají, že kromě paní MUDr. P. a paní M. nejsou ostatní žalobkyně bezprostředními sousedy (plotem a hranicemi pozemků) plánované stavby.

Osoby zúčastněné na řízení vynaložily značné finanční prostředky, aby na předmětném pozemku zajistily bydlení kromě jiného i pro své rodinné příslušníky. Průtahy ve stavebním řízení žalobkyně brání osobám zúčastněným na řízení v jejich investičním a vlastnickém záměru a poškozují jejich spoluvlastnická práva, přičemž tyto námitky jsou patrně dány především obavou žalobkyň, že výkon jejich vlastnických práv bude dotčen zvýšeným hlukem a větší prašností během výstavby. Nicméně objekt plánovaného bytového domu je určen pro potřeby bydlení, nejedná se tedy o provoz hlučnější, než je v tuto chvíli, a z hlediska „zásahu“ nebo omezení bydlení žalobkyň se hlavně jedná o to strpět po dobu jednoho roku výstavbu domu a poté bude opět nastolen klid. Stavba stávající výstavbu významně nepřesahuje a z hlediska oslunění a umístění nijak do práv vlastníků sousedících pozemků nezasahuje.

Osoby zúčastněné na řízení iniciovaly osobní jednání s vlastníky sousedících pozemků s cílem vzájemného konsensu, které ze strany těchto vlastníků zůstalo bez odezvy. Osoby zúčastněné na řízení zajistily úpravu projektu dle požadavků žalobkyň a maximální vstřícnost

ze své strany. Vzhledem k tomu, že se bude jednat o tzv. rezidenční byty, které budou splňovat veškeré požadavky na kvalitní a bezpečné bydlení vysoko překračující obvyklé parametry, dojde ke zvýšení prestižnosti dotčené lokality a nárůstu tržních cen nemovitostí v dané lokalitě a rozhodně nedojde ke snížení hodnoty bydlení pro sousedící objekty. Výška plánovaného bytového domu nepřekračuje výšku stávající okolní výstavby, navíc nedaleko je učiliště, které je podstatně vyšší, a celkově se tento bytový dům nebude vymykat a co do architektonického uspořádání narušovat okolní výstavbu.

Argumentace žalobkyň v dané věci se nejeví po úpravách projektu jako věcná, ale má za cíl co nejdéle stavební řízení a výstavbu domu oddálit a prodloužit.

VI. Posouzení věci krajským soudem

V daném případě řadu námitek vypořádávaly správní orgány v odůvodnění územního rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí o odvoláních a řadu často stejných nebo obdobných námitek má soud přezkoumávat v rámci rozhodování o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. K požadavkům na odůvodnění rozhodnutí soudů v takových případech došel Nejvyšší správní soud zejména k těmto závěrům: „*Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivit a hospodárnosti řízení.*“ (rozsudek ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130) a „*Soud, který se vypořádává s argumentací účastníka řízení, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29).*“ (rozsudek ze dne 25. 3. 2010, čj. 5 Afs 25/2009-98, publikovaný pod č. 2070/2010 Sb. NSS). V intencích citované judikatury tak soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vypořádávat; úkolem soudu je vypořádat *ratio decidendi* žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33).

1) Požadavek souladu záměru s územním plánem (k části 3) žaloby)

Podle § 90 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Ve stavebním zákoně se územně plánovací dokumentací rozumí – mimo jiné – územní plán [§ 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona]. Ve smyslu § 43 odst. 5 věty první stavebního zákona územní plán je závazný pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí.

V daném případě se postupovalo podle Územního plánu města Plzně vydaného usnesením Zastupitelstva města Plzně č. 114 ze dne 19. 10. 1995, ve znění pozdějších změn, resp. podle vyhlášky statutárního města Plzně č. 9/1995, o závazných částech Územního plánu města Plzně, jak vyplývá ze změn provedených pozdějšími vyhláškami (dále jen „*vyhláška města Plzně č. 9/1995*“).

V přezkoumávané věci byl záměr žadatelů umístěn do zastavěného území s funkčním využitím „bydlení čisté“.

Ve smyslu čl. 1 odst. 3 vyhlášky města Plzně č. 9/1995 musí být při rozhodování v územním řízení přihlédnuto v územích zastavěných (stabilizovaných) k obecným technickým požadavkům na výstavbu a musí být dbáno podmínek stávajícího zastavění území.

Podle čl. 9 odst. 5 vyhlášky města Plzně č. 9/1995 stavby, objekty, zařízení a činnosti jsou z hlediska přípustnosti určeny jako dominantní, doplňkové a související, přičemž v jednotlivých případech se pro účely této vyhlášky a územního plánování rozumí

a) dominantními stavby, objekty, zařízení a činnosti, které v území či ploše převládají a určují základní charakteristiky jejich funkčního využití,

b) doplňkovými stavby, objekty, zařízení a činnosti, které nejsou plošně a významově rozhodující, ale slouží k doplnění hlavní funkce a k vytvoření optimálního funkčního využití,

c) souvisejícími stavby, objekty, zařízení a činnosti, které nemohou být umístěny v území či ploše samostatně; související stavby, objekty a zařízení musí tvořit prokazatelně funkční a provozní součást staveb, objektů a zařízení dominantních případně doplňkových a doplňovat lokalitu zejména o nezbytné technické a sociální zázemí; stavebně mohou, avšak nemusí být součástí staveb dominantních a doplňkových.

Funkční regulativy jsou uvedeny v příloze č. 2 vyhlášky města Plzně č. 9/1995. Území s funkčním využitím „bydlení čisté“ jsou vymezena jako území určená pro bydlení převážně v rodinných domech s příslušejícími zahradami s převažující funkcí rekreační. Jako stavby, objekty a zařízení dominantní tu jsou uvedeny rodinné domy. U staveb, objektů a zařízení doplňkových je zde uvedeno dvacet položek. Na prvním místě jsou bytové domy. Na dalších místech jsou i stavby pro bydlení sociálního charakteru (např. domy penziony pro důchodce, domy s pečovatelskou službou, domovy důchodců) a stavby pro obchodní účely do 500 m² prodejní plochy s maximální zastavěnou plochou 600 m². U staveb, objektů a zařízení souvisejících je u bydlení čistého uvedeno devět položek. Mezi nimi jsou také účelové komunikace a stavby a zařízení tvořící nezbytné zázemí staveb dominantních, eventuálně doplňkových.

Ve výrokové části rozhodnutí o umístění stavby vydaného Magistrátem města Plzně dne 31. 3. 2016 pod čj. MMP/025783/16 je k určení prostorového řešení stavby mimo jiné uvedeno: Stavba bytového domu je navržena jako čtyřpodlažní objekt s respektováním výškového rozdílu průběhu terénu. Bytový dům, o zastavěné ploše 709 m², je členěn na jedno částečně zapuštěné podzemní podlaží s parkingem a na tři nadzemní podlaží s bytovými jednotkami. Půdorysné rozměry domu budou: severní uliční průčelí 34,5 m, východní uliční průčelí 36,25 m, jižní štít 11,95 m, jižní dvorní průčelí 21,05 m, celkový rozměr jižního průčelí 33 m + 1,5 m vystupující nárožní část, západní štít 11,95 m, západní dvorní průčelí 22,8 m, celkový rozměr jižního průčelí 34,75 m + 1,5 m vystupující nárožní část. Celkový počet bytů je navržen v počtu 22. Třetí nadzemní podlaží je navrženo částečně ustupující, a to směrem k rodinnému domu č. parc. x k.ú. Křimice. Směrem k rodinnému domu č. parc. x k.ú. Křimice a k občanské vybavenosti č. parc. x k.ú. Křimice je bytový dům provedený se šikmou střechou - půl sedlové střechy. Třetí nadzemní podlaží částečně využívá plochy střechy, kde vznikají střešní terasy pro pět bytů s výhledem do klidové části vnitrobloku. Výška objektu +9,000 až +9,250. V podzemním podlaží bude umístěno 17 parkovacích stání, na terénu bude vybudováno 11 parkovacích stání včetně dvou míst pro osoby se sníženou schopností pohybu a orientace. Celý vnitroblok je navržen jako relaxační prostor pro budoucí majitele bytových jednotek, s výsadbou zeleně, s mlátovou plochou, s lavičkami, pískovištěm a retenčním jezírkem.

V odůvodnění svého územního rozhodnutí stavební úřad potvrdil soulad záměru s platným Územním plánem města Plzně. Projednávaný záměr bytového domu svou „rohovou“ polohou umožňuje na pozemku zachovat klidovou zónu pro relaxační a rekreační účely budoucích vlastníků bytových jednotek. Na pozemcích investora byl v minulosti umístěn rodinný dům, který vzhledem k dlouhodobé neobydlenosti a špatnému stavebně technickému stavu byl zdemolován (str. 6). K námitce účastnice řízení J.M. o nesouladu záměru se stavebním zákonem pak stavební úřad uvedl, že záměr je nutné posuzovat nejen na části území s daným funkčním využitím zakotveným v obecně závazné vyhlášce, ale v kontextu celé plochy tohoto vymezeného území. Platný Územní plán města Plzně (dále ÚP) zařazuje pozemky investora do zastavěného území obce a do plochy s funkčním využitím „bydlení čisté“, území převážně pro bydlení v rodinných domech s příslušejícími zahradami s převažující funkcí rekreační. V tomto území jsou možné jako stavby doplňkové umisťovat bytové domy, stavby sociálního charakteru, stavby pro obchodní účely do 500 m² prodejní plochy, stavby pro ubytování, stavby pro administrativu, autosalony apod. To znamená, že stavební úřad posuzuje, při schvalování konkrétního záměru, celou plochu určenou pro toto funkční využití a na volném pozemku může povolit přiměřeně stavbu doplňkovou, jak výše uvedeno. Dle článku č. 9d platné obecně závazné vyhlášky Zastupitelstva města Plzně k ÚP je v případě pochybností o přípustnosti konkrétní stavby, objektu nebo zařízení, jejich velikosti a kapacity rozhodující stanovisko odboru stavebně správního MMP, coby pořizovatele územně plánovacích dokumentací města Plzně. Posuzovaný záměr splňuje všechny požadavky kladené na výstavbu jak z hlediska stavebního zákona, tak i jeho příslušných vyhlášek. Záměr vykazuje vysokou architektonickou hodnotu, zpracování projektové dokumentace je vysoce kvalitní, podoba nového objektu je citlivě navržena tak, aby jak hmotově tak i výškově „zapadl“ do území, na pozemky s rohovou polohou. Bytový dům je polohově navržen umístit „do rohu“ parcel a kopíruje tak přilehlé komunikace. Vnitroblok si ponechává volný s tím, že zde řeší parkování pro hosty, řeší zde dostatek zeleně a řeší zde i kvalitní oplocení se zelení,

která má přiměřeně ochránit využívání sousedních pozemků. Stavební úřad říká záměrně, že toto řešení je přiměřené, neboť nelze odhlédnout od faktu, že se jedná o území celkově již zastavěné, městské. Požadovat, aby v takto husté zástavbě jsme nutili nového investora přizpůsobovat se požadavkům sousedů, kteří na jeho pozemku „vidí“ jeden max. tři rodinné domy, a svým způsobem omezovali jeho práva, nelze. Žadatel postupuje celé řízení i při přípravných pracích na projektové dokumentaci citlivě a v souladu s právními předpisy tohoto státu. Pokud má namítající účastnice obavy z toho, že ve svém sousedství nebude moci akceptovat novou výstavbu, lze jen konstatovat, že každý vlastník pozemků měl a má právo navrhovat dílčí změnu Územního plánu města Plzně u pořizovatele územně plánovací dokumentace (str. 23 a 24).

Krajský úřad Plzeňského kraje došel ohledně souladu záměru s územním plánem v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016, čj. RR/2612/16, k tomu, že Územní plán města Plzně umožňuje na dané pozemky stavbu bytového domu umístit, protože pozemky se nacházejí v ploše čistého bydlení, ve které podle funkčních regulativů přílohy č. 2 vyhlášky města Plzně č. 9/1995 lze jako stavby doplňkové umísťovat mimo jiné také bytové domy bez další regulace. V územním řízení stavební úřad vždy posuzuje předložený záměr z hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona, a pokud záměr všem požadavkům vyhoví, povolí jeho umístění. V přezkoumávaném případě je stavba bytového domu umísťována na pozemky o celkové výměře 1.913 m² a tato výměra umístění stavby bytového domu umožňuje. Z výkresů pohledů na začlenění stavby bytového domu do stávající zástavby (výkresy D.3.1 a D.3.2 z listopadu 2015) je podle názoru odvolacího orgánu zřejmé, že stavba bytového domu nijak výrazně stávající zástavbu nepřevyšuje a svou členitostí do stávající zástavby zapadá (str. 8).

K tomu soud uvádí, že u souladu či rozporu záměru s územním plánem je třeba posuzovat širší vazby než jen ty, s kterými se operuje v žalobě. To znamená, že nestačí brát v úvahu pouze prostor vymezený ulicemi Vochovská, Učňovská, Traťová a Průkopníků, nýbrž je nutno vzít v potaz celé území / plochu lokality 5_4 Křimice Prvomájová. Současně je třeba neustrnout na zužujícím výkladu pojmu doplňkový. Je totiž zřejmé, že např. stavby pro bydlení sociálního charakteru (bez omezení zastavěné plochy) či stavby pro obchodní účely (s maximální zastavěnou plochou 600 m²) bývají plošně a významově větší než rozhodující většina rodinných domů. Územní plán města Plzně však připouští umísťování i takových staveb do území s funkčním využitím „bydlení čisté“. V daném případě záměr žadatelů lze podle názoru soudu posoudit jako stavbu nikoli dominantní, tj. co do bytového domu samotného jako stavbu doplňkovou a co do zařízení tvořícího jeho nezbytné zázemí jako stavbu související. I po výstavbě předmětného bytového domu budou v lokalitě 5_4 Křimice Prvomájová převládat a určovat základní charakteristiky jejího funkčního využití rodinné domy s příslušejícími zahradami s převažující funkcí rekreační. „Bytový dům – Plzeň, Křimice“ pak nebude plošně a významově rozhodující, neboť je sice výraznější než okolní rodinné domy, ale na druhé straně plochou a významem navazuje na jiné již existující okolní stavby, především na blízký komplex domů č.p. x až x. Zároveň bude sloužit k doplnění hlavní funkce uvedené lokality a k vytvoření jejího optimálního funkčního využití. Tím bylo při rozhodování v územním řízení rovněž dbáno podmínek stávajícího zastavění území (čl. 1 odst. 3 vyhlášky města Plzně č. 9/1995).

Z rekapitulovaného je patrné, že správní orgány se otázkou funkčních regulativů zabývaly. Podle soudní praxe rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří jeden celek. V tomto celku lze nalézt vypořádání se správními orgány s požadavky reglementovanými Územním plánem města Plzně. Jde o problematiku komplexní, některá kritéria prostupují několika ustanoveními zákona, prováděcích předpisů a územního plánu. Část těchto otázek je probrána přímo ve vztahu k § 90 písm. a) stavebního zákona, část z nich je vypořádána v souvislosti s jinými zákonnými ustanoveními. Je to z toho důvodu, že správní orgány tu nepředkládaly teoretický pohled na danou problematiku, ale vypořádávaly jednotlivé návrhy a námítky účastníků řízení a jednotlivé důvody uvedené v odvoláních. V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, čj. 7 As 41/2008-201, došel Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: „*Nezákonnost územního rozhodnutí nezpůsobuje každá odchylka od územně plánovací dokumentace, nýbrž jen taková, která je v rozporu s její závaznou částí nebo popírá smysl a limity využití území vymezené územně plánovací dokumentací jako celkem (tedy i její směrnou částí, § 29 a § 37 stavebního zákona z roku 1976).*“. Uvedený názor je bezpochyby možno vztáhnout i na právní prostředí stavebního zákona z roku 2006. V rámci vytvořeném žalobními body však zdejší soud v přezkoumávané věci nezjistil u záměru žadatelů žádnou odchylku, která by byla v rozporu se závaznou částí územního plánu nebo která by popírala smysl a limity využití území vymezeného územním plánem jako celkem.

Žalobní bod namítající nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací tudíž nebyl shledán důvodným.

2) Požadavek zachování charakteru území, hodnoty území, pohody bydlení a kvality prostředí (k částem 1) a 2) žaloby)

Podle § 90 písm. b) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.

Podle § 90 písm. c) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.

Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.

K pojmu pohoda bydlení zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „*I. „Pohodou bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně,*

nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. II. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“ (rozsudek ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS).

V rozhodnutí o umístění stavby ze dne 31. 3. 2016, čj. MMP/025783/16, Magistrát města Plzně k souladu záměru s požadavky stanovenými v § 90 písm. b) stavebního zákona mimo jiné uvedl, že stavba je v souladu s cíli a záměry územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot území. S ohledem na vysokou kvalitu architektonického návrhu bytového domu, v nárožní poloze, kde je předpoklad architektonického zdůraznění výrazné křižovatkové polohy, záměr splňuje požadavky architektonických hodnot, zejména je v souladu s charakterem území, které je určeno pro bydlení. Cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území. Záměr tyto požadavky beze zbytku naplňuje.

V předmětném rozhodnutí o umístění stavby stavební úřad k souladu záměru s požadavky stanovenými v § 90 písm. c) stavebního zákona mimo jiné uvedl, že umístění stavby vyhovuje obecným požadavkům na využívání území, jmenovitě vyhláškám č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, a č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb. Konkrétně ke splnění nároků obsažených v § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavební úřad vyjádřil tak, že stavba nebude mít negativní vliv na životní prostředí, nevyžádá si žádná opatření, kterými by bylo nutno respektovat zachování stávajícího stavu životního prostředí. Stavba je navržena tak, že nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území - je navržena v ploše určené územním plánem pro bydlení čisté, v sousedství stávajících staveb rodinného charakteru. Návrh byl kvalitně architektonicky zpracován, stavba svým vzhledem nenarušuje okolní charakter zástavby. Navržené umístění stavby splňuje požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, požární ochrany a bezpečnosti. Vlivy z provozu bytového domu na veřejné zdraví nepovedou ke zhoršení zdravotního stavu obyvatelstva a nebudou ani přinášet sledovatelné narušení faktoru pohody. Pohodou bydlení, kvalitou životního prostředí v tomto smyslu je souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, respektive aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení, pohoda bydlení je v tomto pojetí zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku, čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod., pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně

existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Zjišťuje se, v čem případné porušení pohody bydlení v daném případě spočívá a konkretizuje se intenzita jejího narušení. Především se posuzuje, zda nebyly překročeny limitní hodnoty negativních účinků stanovené právními předpisy. V porovnání se stávajícím stavem lze konstatovat, že vliv stavby na snížení pohody bydlení je naprosto zanedbatelný, neboť nová stavba bude sloužit pro bydlení. Stávající zeleň v okolí stavby je zachována, úroveň emisí pachů a prachu, oslunění bude rovněž stejná, jako doposud. Stavební úřad po zvážení všech výše uvedených pohledů na to, co tvoří pohodu bydlení, dospěl k názoru, že provedením stavby bytového domu nedojde ke snížení pohody bydlení potažmo životního prostředí. Návrh stavby lze hodnotit jako kvalitní, estetický a funkční celek a vhodný k situování do daného území, odpovídající architektonickému a urbanistickému charakteru prostředí. Stavební úřad tyto požadavky na soulad s architektonickým a urbanistickým charakterem prostředí posoudil a uznal, že samotný vzhled - hmotové, prostorové uspořádání a tvarování, reagující na tvar stavebního pozemku a stávající uspořádání daného území. Navržený záměr byl kladně projednán s dotčenými orgány hájícími své zájmy na jednotlivých úsecích státní správy.

Následně se stavební úřad v předmětném rozhodnutí o umístění stavby detailně vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení.

K námitce účastnice řízení E.Z., týkající se nesouhlasu s výškou navrženého bytového domu a s nárůstem aut budoucích vlastníků bytových jednotek a se zastavěním řady z ulice Vochovská, stavební úřad uvedl, že zastavěním řady v ulici Vochovská vychází již z historického založení uliční čáry komunikace. Bytový dům je navržen čtyřpodlažní s plochou střechou, s výškou z Vochovské ulice do 9,25 m v hřebenu, a využívá výškového průběhu terénu na pozemcích investora. Navržený dům výškově navazuje na okolní zástavbu, která je zhruba v těchto výškových dimenzích založena, což dokládají doložené zpracované pohledy na budoucí bytový dům a stávající zástavbu jak solitérních rodinných domů, tak i řadové zástavby v sousedství. V profilu ulice Vochovská budou díky terénu bytový dům a stávající rodinný dům na pozemku č. parc. x v hřebeni střechy výškově srovnané. Řadová zástavba v ulici Vochovská bude oproti novému domu zhruba o 1,5 m nižší, což pohledově a pocitově lze vnímat pozitivně. Rodinný dům na pozemku č. parc. x má výškovou hladinu 8,5 m, což lze též vnímat jako totožnou s nově navrhovaným bytovým domem. Stavební úřad na základě svého posouzení nové výstavby se stávající zástavbou v okolí konstatuje, že výšková hladina vzhledem k řadové zástavbě v sousedství ani hmotová zastavěnost nebude citelně narušena. Parkování budoucích vlastníků bytových jednotek včetně jejich návštěvníků je řešeno na pozemku investora. Předložená dokumentace nezakládá žádnou pochybnost o tom, že návštěvníci a majitelé bytových jednotek budou parkovat na stávající komunikaci, naopak žadatel zajistil potřebný počet parkovacích stání na vlastním pozemku. Pokud majitelé bytových jednotek anebo jejich návštěvníci budou parkovat na veřejné komunikaci, není v moci žadatele je přinutit, aby parkovali na svém pozemku, jak v rozhodnutí uvedeno. K obecnému užívání komunikace patří i parkování na nich s tím, že každý, kdo na komunikaci parkuje, se musí řídit pravidly silničního provozu. Tento problém nepřísluší řešit stavebnímu úřadu, pokud je v územním řízení prokázáno dodržení požadavků na počet parkovacích míst (str. 13).

K námitkám účastnic řízení MUDr. M.P. a J.M., týkajícím se nároku klidného bydlení a zachování pohody bydlení, se stavební úřad vyslovil tak, že novostavba bytového domu vskutku může zasáhnout do pohody bydlení sousedů, ale nestane se způsobem vybočujícím v podstatné míře z obecných oprávněně požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Stavební úřad posuzoval zásah do pohody bydlení zejména ve světle všech závazných stanovisek dotčených orgánů a také zdůrazňuje, že při realizaci uvedeného projektu nedojde ke změně krajinného rázu ani k ohrožení životního prostředí. Při splnění limitů stanovených právními předpisy může dojít ke snížení pohody bydlení, nicméně pouze tato skutečnost nemůže být sama o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti o umístění stavby. V zásadě každá nová stavba s sebou nese možné negativní vlivy a je právě účelem územního řízení posoudit přípustnou míru těchto negativních vlivů a stanovit, zda je umístění navrhované stavby možné či nikoli. V projednávané věci bylo s ohledem na zjištěný skutkový stav v území správními orgány shledáno, že umístění stavby je v souladu s požadavky právních předpisů, a toto bylo logicky zdůvodněno v obsahu územního rozhodnutí. Možnost optimálního využívání jak s ohledem na využívání sousedních pozemků, tak i s ohledem na budoucí obyvatele chystané stavby je dle názoru stavebního úřadu výstavbou nového domu nenarušena. Stavebník, jak výše již řečeno, z důrazem na kladné projednání záměru se všemi dotčenými orgány, respektuje všechny obecné požadavky na využívání území, jako jsou vzájemné odstupy staveb, urbanistické a architektonické řešení, životní prostředí hygienické požadavky, požární ochranu, bezpečnost obyvatel (str. 16 a 17).

K námitce účastnice řízení H.K., týkající se výšky domu, proslunění pozemku, počtu obyvatel v zástavbě a parkovacích míst, stavební úřad uvedl, že navržený dům výškově navazuje na okolní zástavbu, která je zhruba v těchto výškových dimenzích založena, což dokládají doložené zpracované pohledy na budoucí bytový dům a stávající zástavbu jak soliterních rodinných domů, tak i řadové zástavby v sousedství. V profilu ulice Vochovská budou díky terénu bytový dům a stávající rodinný dům na pozemku č. parc. x v hřebeni střechy výškově srovnané. Řadová zástavba v ulici Vochovská bude oproti novému domu zhruba o 1,5 m nižší, což pohledově a pocitově lze vnímat pozitivně. Rodinný dům na pozemku č. parc. x má výškovou hladinu 8,5 m což lze též vnímat jako totožné s nově navrhovaným bytovým domem. Stavební úřad na základě svého posouzení nové výstavby se stávající zástavbou v okolí konstatuje, že výšková hladina a vzhledem k řadové zástavbě v sousedství ani hmotová zastavěnost nebude citelně narušena. Jak výše již uvedeno, stavebník na dotčených pozemcích má projednanou stavbu tak, že je v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Stavba je umístěna tak, že žádná její část nepřesahuje na sousední pozemek, neznemožňuje zástavbu ani užívání sousedních pozemků. S umístěním stavby bytového domu souhlasily dotčené orgány hájící zájmy hygieny, životního prostředí a dopravy. Do spisu byla doložena studie oslunění a zastínění sousedních pozemků, zpracovaná Ing. arch. P. Š., která prokázala, že všechny rodinné domy a stavba občanské vybavenosti sousedící s navrženou stavbou bytového domu jsou řádně osluněny a jsou splněny požadavky normy na Obytné budovy, ČSN 73 4301, část 4.3. Záměr je v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Stavba nebude mít negativní vliv na životní prostředí, nevyžádá si žádná opatření, kterými by bylo nutno respektovat zachování stávajícího stavu životního prostředí. Stavba je navržena tak, že nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území - je navržena v ploše určené územním plánem pro bydlení čisté, v sousedství stávajících staveb rodinného charakteru. Návrh byl kvalitně architektonicky zpracován, stavba svým vzhledem nenarušuje okolní charakter zástavby.

Navržené umístění stavby splňuje požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, požární ochrany a bezpečnosti. Stavební úřad je toho názoru, že výška navrženého domu nebude markantně převyšovat stávající, sousední nemovitosti, přes ulici Učňovská jsou umístěny dvoupatrové řadové domy (str. 24).

V této souvislosti došel Krajský úřad Plzeňského kraje v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016, čj. RR/2612/16, k tomu, že stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí posoudil umístění stavby bytového domu také podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. s ohledem na souvislosti a charakter území a došel k závěru, že stavba je v souladu s cíli a záměry územního plánování, zejména s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot území. Odvolací orgán s tímto posouzením souhlasí. Stavba bytového domu o půdorysné ploše 709 m² je umístěna na pozemcích o celkové výměře 1.913 m², pro stavbu bytového domu je tedy využito o něco více než třetina celkové plochy pozemků. Povolená stavba nijak výrazně nepřevyšuje okolní zástavbu, je v dostatečné vzdálenosti od ostatních nemovitostí a architektonické členění fasády bytového domu je zdařilé. Odvolací orgán nepovažuje stavbu bytového domu za cizorodý prvek.

K tomu soud uvádí, že žalobkyně napadají nerespektování charakteru a struktury okolní zástavby a požadavků zachování hodnoty území a nesplnění požadavků na zachování pohody bydlení a kvality prostředí. Těmito žalobními body žalobkyně brojí proti závěrům stavebního úřadu (a odvolacího správního orgánu), že územním rozhodnutím umísťovaná stavba není v rozporu s požadavky stanovenými v § 90 písm. b) a c) stavebního zákona a v § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Soud z územního rozhodnutí a z obsahu správního spisu zjistil, že k posouzení vlivu záměru na charakter území a architektonické a urbanistické hodnoty v území si stavební úřad vyžádal stanoviska několika správních orgánů. Dále se ve správním spisu nachází dokumentace okolní zástavby a studie posuzující výškový i objemový charakter stavby ve vztahu k okolní zástavbě, nechybí také vizualizace umístění navrhované stavby na pozemku s různými pohledy. Stavební úřad tedy měl k dispozici dostatek podkladů, aby mohl učinit závěr o tom, zda posuzovaná stavba je nebo není v souladu s charakterem území a s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby. Stavební úřad proto po právu zhodnotil na základě stanovisek dotčených orgánů a na základě ostatních podkladů založených ve spisu, že stavba nebude narušovat charakter území a urbanisticko-architektonický ráz stávající zástavby.

Soud konstatuje, že posouzení výše uvedených požadavků je především odbornou úvahou vycházející z určitých obecných kritérií. Stavební úřad na základě odborných znalostí posuzuje kompatibilitu realizace navrhované stavby s charakterem území, požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot a podmínkou nezhoršovat kvalitu prostředí a hodnotu území, a to současně s ostatními podmínkami rozhodnými pro povolení umístění stavby. Toto odborné uvážení správního orgánu nemůže správní soud v žádném stadiu řízení nahradit uvážením vlastním, nýbrž vůči němu postupuje obdobně jako vůči správnímu uvážení; tedy posuzuje, zda nebyly překročeny jeho zákonem stanovené meze či zda nedošlo k jeho zneužití (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). K tomu se např. v rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, uvádí: „Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“

V částech 1) a 2) žaloby žalobkyně míří do samotné podstaty odborné úvahy, kterou bez jiného odborného podkladu nemůže soud posuzovat či nahrazovat, pokud tato úvaha byla úplná a podložená skutkovými zjištěními. Žalobkyně v žalobě navíc uplatňují vesměs stejné námitky, jaké byly předloženy v územním řízení a s nimiž se stavební úřad (a odvolací správní orgán) řádně vypořádal. Žalobkyně své argumenty oproti uplatněným námitkám v zásadě nijak konkrétněji nerozvádějí, pouze nesouhlasí se závěrem stavebního úřadu o přijatelnosti umístění navrhované stavby s ohledem na sporované podmínky. Soud proto posoudil úvahy provedené správními orgány a dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, a to i ve vztahu k charakteru území, požadavkům na ochranu architektonických a urbanistických hodnot a podmínce nezhoršovat kvalitu prostředí a hodnotu území, a s těmito zjištěními se řádně vypořádaly. Stavební úřad, potažmo žalovaný, řádně odůvodnili, proč považovali navrhovanou stavbu za souladnou s podmínkami v území, přičemž se řádně vypořádali se všemi námitkami účastníků řízení. Správní orgány dostatečným způsobem braly v úvahu stávající zástavbu a sousední pozemky. Akceptovat lze i závěr správních orgánů, že i při splnění limitů stanovených právními předpisy může dojít ke snížení pohody bydlení, nicméně pouze tato skutečnost nemůže být sama o sobě důvodem pro zamítnutí návrhu na umístění stavby. V zásadě každá nová stavba s sebou nese možné negativní vlivy a je právě účelem územního řízení posoudit přípustnou míru těchto negativních vlivů a stanovit, zda je umístění navrhované stavby možné či nikoli. V nyní projednávané věci bylo s ohledem na zjištěný skutkový stav v území správními orgány shledáno, že umístění předmětné stavby je v souladu s požadavky právních předpisů a je přijatelné také vzhledem k podmínkám v území. Rozhodnutí správního orgánu bylo řádně a logicky zdůvodněno, má oporu ve spisu a bylo přijato v řízení, v němž byla respektována procesní práva jeho účastníků.

Za tohoto stavu věci tedy nejsou na místě obavy, že by předmětný bytový dům náležel mezi zástavbu, která vůbec nerespektuje architektonické řešení, když není dostatečně vyřešeno vzájemné propojení stávající zastavěné lokality a uvažované zástavby. Lze se naopak ztotožnit s tím, že v daném případě bude umístěvaná stavba provedena citlivě, v únosné míře a při respektování stávajícího území.

Důvodnými tudíž nebyly shledány ani žalobní body namítající nerespektování charakteru a struktury okolní zástavby a nesplnění požadavků zachování hodnoty území, pohody bydlení a kvality prostředí.

Z á v ě r

V celé žalobě je často uplatňována námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Nepřezkoumatelnost může spočívat v nesrozumitelnosti správního rozhodnutí nebo v nedostatku jeho důvodů. Vzájemný vztah těchto dvou varant jednoznačně vymezil Krajský

soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 4. 2006, čj. 31 Ca 39/2005-70, publ. pod č. 1282/2007 Sb. NSS, ve kterém vyslovil, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného.

Na přezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů lze *per analogiam* vztáhnout závěry o přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“.

Soud proto s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého

skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Je pravdou, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu v podstatě předurčuje možný rozsah žaloby vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo odvolací námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to při soudním přezkumu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a dospěl k názoru, že nejsou nepřezkoumatelná. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Je z nich rovněž patrné, z jakých důvodů byly některé námitky účastníků řízení shledány nedůvodnými. Žalobkyně ostatně proti závěrům vysloveným správními orgány v žalobě obsáhle brojí a široce s nimi polemizují, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas žalobkyň s odůvodněním a závěry napadených rozhodnutí nezpůsobuje jejich nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163, a ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30). Soud považuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, za vnitřně souladná, srozumitelná a plně přezkoumatelná.

K výtkám žalobkyň, že se správní orgány nevypořádaly se všemi jejich návrhy a námitkami a se všemi zákonnými podmínkami umístění stavby, je třeba uvést, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní [což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (odstavec 4 odůvodnění), usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 (odstavec 5 odůvodnění), usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 (odstavec 6 odůvodnění), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72]. To znamená, že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 6 Ads 237/2014-9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014-108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 169/2014-55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, odstavec 21, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, odstavec 41, a ze dne 3.

7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, odstavec 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, kde Ústavní soud uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, bod 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 6. 4. 2016, čj. 6 Afs 3/2016-46, bod 19, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 Afs 255/2015-45).

Soud proto námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí správních orgánů neakceptoval.

Lze tak shrnout, že na rozdíl od žalobkyň nedospěl soud k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, jsou rozporná s § 43 odst. 5, § 76 odst. 2 a § 90 písm. a), b) a c) stavebního zákona a s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a rovněž s § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.

K vyjádření osob zúčastněných na řízení soud poznamenává, že aktivní žalobní legitimaci v této věci disponují i paní H.K. a M.V. V řízeních podle stavebního zákona je podmínkou účastenství sousedů možnost přímého dotčení práva (zejména vlastnického) [viz § 85 odst. 2 písm. b), § 109 písm. e) a § 129 odst. 10 stavebního zákona]. Pro posouzení této otázky je i v současné době naprosto zásadní nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 (byť se přímo vyslovoval k dnes již neúčinné právní úpravě). Nutnost extenzivního pojetí účastenství zdůraznil Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04: „*v odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 ... Ústavní soud ... v podstatě naznačil nutnost extenzivního výkladu příslušných norem otázku účastenství upravujících*“. „*Podle tohoto nálezu tedy lze zjednodušeně shrnout, že „mezující“ sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy, vzdálenější sousedé mohou být účastníky s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu.*“ (Aleš Roztočil a kol.: Stavební zákon. Komentář. 1. vyd. Praha 2013, str. 353 a 445). S tímto pojetím se ztotožnily správní soudy. S řady judikátů lze jako charakteristický uvést například tento názor: „*Účastníkem řízení bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. ... Vymezení okruhu účastníků územního řízení je úkolem náročným a vyžadujícím s ohledem na konkrétní*

okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013-25, publikovaný pod č. 2932/2013 Sb. NSS).

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobkyně podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalobkyním, které ve věci úspěch neměly. V přezkoumávané věci však žalovanému žádné náklady řízení před soudem, které by nebyly součástí nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů, nevznikly, a proto soud rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, jen jim umožnil realizaci jejich práv. Současně nebyly žádnou z osob zúčastněných na řízení tvrzeny, ani soudem z povinnosti úřední shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto, že žádná z těchto osob nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. prosince 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.